

Λένα Καλλέργη

ΜΙΑ ΕΚΔΟΧΗ ΜΕ ΦΛΟΓΑ

Ποιος είπε ότι η ελπίδα είναι πουλί
ταπεινό και μικρόσωμο
ότι φωλιάζει στις καρδιές και τραγουδά γλυκά
χωρίς να ζητήσει τροφή;

Η ελπίδα είναι δράκος με ανάσα φωτιάς
βρυχάται για παρόν, πεινάει για σάρκα.
Διανύει μυθικές αποστάσεις
για μια οπτασία, μια λάμψη χλομή.
Με φιδίσια ουρά καταστρέφει
τις στέγες των σπιτιών, την προστασία.

Τους νεαρούς σαγηνεύει, τους ονειροπόλους
με την πράσινη φλόγα στα μάτια της.
Με τ' άγρια νύχια της φρουρεί
τον θησαυρό της αθωότητας.

Δεν εκπαιδεύτηκε ποτέ στους τρόπους των ανθρώπων.
Δεν την τρομάζουν οι ήρωες.
Επιβιώνει στα σκληρά περιβάλλοντα,
στα παλιά παραμύθια.

Το ξέρουν οι πολιτισμοί σε ανατολή και δύση
πως είναι ο δράκος πλάσμα θρυλικό
με σοφία αιώνων.
Κοιμάται στις βαθιές σπηλιές των πιο οικείων βουνών
κι όταν ξυπνήσει, είναι φλεγόμενη απειλή
για την πραγματικότητα.

Lena Kallergi

FLAME VERSION

Who said that hope is a bird
humble and small-bodied,
that it nests in hearts and sings sweetly
without asking for food?

Hope is a dragon who exhales fire
who howls for presence, who is hungry for muscle
who navigates mythic distances
for an epiphany, a faint flicker.
With her snake-like tail she trashes
the gabled rooftops, sanctuary.

She mesmerises the young and romantic
with the green flame in her eyes.
With wild fingernails she guards
the treasure of unknowingness.

She was never educated in the manners of people.
She is not frightened by heroes.
She survives in the rough environments
of old folktales.

They know, the civilisations of east and west,
that the dragon is a legendary being
with centurial wisdom.
She sleeps in the deep caves of the most familiar hills
and when she wakes, she's a searing threat
to the facts.

Πατρίτσια Κολαίτη

Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΑΠΙΣΧΝΑΝΣΗΣ

Είναι ισχνή, πολύ ισχνή Αυτός δίπλα της είναι υπερβολικά κοντά της Αυτός την κοιτάει καρφωτά μες τα μάτια Αυτή αποφεύγει το βλέμμα του Αυτή είναι ισχνή, τόσο ισχνή, που αυτός πλάι της μοιάζει ογκώδης κι αδέξιος Αυτός δείχνει μεγάλος Αυτή πολύ μικρή Έχουν τα ίδια μάτια Είναι ο πατέρας της Αυτή κοιτάζει απ' την άλλη Αυτός την περιεργάζεται Υπό την πίεση του βλέμματός του αυτή λίγο λίγο συρρικνώνεται Αυτή, κάμποση ώρα μετά, θα μείνει μια κουκίδα στην άκρη της καρέκλας Η κουκίδα κι ο πατέρας της Αυτός της φέρνει κάτι να πει Αυτή δε γυρίζει καν να το κοιτάξει Αυτός επιμένει Αποζητά το βλέμμα της Την έγκριση του βλέμματός της Αυτή του το αρνείται Αυτός σπρώχνει το ποτήρι πιο κοντά της Της λέει κάτι Αυτή ούτε κοιτάζει ούτε απαντά Λίγο αργότερα θα φύγουν Μπροστά η κουκίδα Πίσω ο πατέρας της Το ποτήρι ανέγγιχτο Κατάλαβες;

Patricia Kolaiti

THE CAUSE OF THE WASTING

She is thin, very thin *He* is next to her far too close to her *He* looks fixedly into her eyes *She* avoids his gaze *She* is thin, so thin, that next to her *he* looks bulky and clumsy *He* looks big *She* is very small They have the same eyes *He* is her father *She* looks the other way *He* stares at her Under the pressure of his gaze *she* is shrinking bit by bit *She* will, sometime later, remain a dot on the edge of the chair The dot and her father *He* brings her something to drink *She* doesn't even turn to look *He* insists *He* searches for her gaze The approval of her gaze *She* denies him this *He* pushes the glass closer to her *He* says something *She* neither looks nor responds A little later they will leave Dot ahead, father behind The glass untouched See?